

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਬੀਆਰਟੀ

1

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਐਸ. ਐਸ. ਦੁਲਤ ਅਤੇ: ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ) ਜੇ.

ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਬਚਨ ਕੌਰ ਉਰਫ ਗੁਰਦਿਆਲ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1961 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 91.

ਕਸਟਮ-ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਆਫ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ-ਪੈਰਾ-1963
ਗ੍ਰਾਫ 64 ਅਤੇ 66—ਕੀ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਸਹੀ ਕਥਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ — ਸਤੰਬਰ, 17 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂ। ਜੇ ਪੈਰਾ 64 ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਆਫ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਸਟਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪੋਰਟ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਸ਼ੱਕ. ਡਾਇਜੈਸਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 64 ਅਤੇ 66 ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਰਥ ਕਾਫੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਤੀ, ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ, ਦਾਦਾ, ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਪੋਤਰਾ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਡੀ. ਕੌਸ਼ਲ, ਪਹਿਲੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ' ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ. ਸੋਧਣਾ, ' ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ' ਤੇ। ਬਚਨ ਕੌਰ, ਮੁਦਈ,

ਫਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਦਾਰ ਜੇ, ਅਲ ਗਾਰਾ। ਸੂਹ—ਨਿਆਉਂ। ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ, ਮੋਇਆ ਨੇ ਡੋਲਿਆ? ਮਾਰਚ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਾਈ, 11)60, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗ੍ਰਾਂਟ "ਓ.ਐਨ.ਐਨ. ਕੌਰ, ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ,

ਨਿਰਣਾ

r

;ਦੁਜਾਤ, ਜੇ ਦੁਲਤ। ਜੇ.—29 ਸਤੰਬਰ 1952 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। / ਇੰਡੀ ਨੇ ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ 675 ਕਨਾਲ 15 ਮਰਲੇ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ 10,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। 35.000 ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 8 ਦਸੰਬਰ 1959 ਨੂੰ, ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ. ਬਚਨ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆ ਕੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ- ਸਮਝੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕਸਟਮ ਗਵਰਨਿੰਗ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਦਈਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਇੰਡੀ ਦੀ ਸਿਰਫ ਜੀਵਨ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ- ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਡੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਚੰਗੀ ਸੋਚ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਲੋੜ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਪੰਜ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ , ਅਰਥਾਤ -

(1) ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਲਈ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾਪਨ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ

■ (2) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀ. ਇੰਡੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵੇਚਣ ਲਈ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ?

ਦੂਜੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਡੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ

ਇਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਵਿਚਾਰ- ਵਟਾਂਦਰੇ ਲਈ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਕੇਵਲ ਉਦਾਹਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23,166 ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੇਹਨ ਕੌਰ ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨੂੰ ਰੀਡੀਮ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇੰਡੀ. 35,000 ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਵੈਂਡੀਜ਼ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰ ਕੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਇੰਡੀ. ਕੋਰਸ ਦੇ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ-

ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ. ਇੰਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਪਿਤਾ, ਦਾਦਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਪੋਤੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਰੈਟੀਗਨ ਦੇ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ਼ 64 ਅਤੇ 66 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਸਟਮ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ, ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਰਿਆਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ *ਫ਼ਜ਼ਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ (1)* ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਇੰਡੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ .ਅਤੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਵਿਧਵਾ ਵਾਂਗ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਪਿਛਲੀ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਲਗਭਗ 109 ਕਨਾਲਾਂ ਦਾ ਰਕਬਾ ਬਿਮਾਰ ਸੀ , ਜੋ ਕਿ ਅਣ- ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1950 ਪੈਪਸੂ 59 (ਐਫਬੀ)। <

ਗੁਰਪਨੀ ਸਿੰਘ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਸ. ਇੰਡੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਖੇਤਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਚਨ ਕੌਰ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੁੰਦਾ। ਇੰਡੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਸਿਵਾਏ ਪਿਛਲੀ ਲੇਟ ਮੌਰਗੋਜ਼ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ, ਕੁੱਲ ਰੁਪਏ 23,166 ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਸਿਰਫ ਉਸ ਰਕਮ ਦੀ ਸੀਮਾ 10 ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ। ਬਚਨ ਕੌਰ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿੱਕਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਇੰਡੀ. 23,166 ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵੈਂਡੀਜ਼, ਗੁਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ-

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਡੀ ਨੂੰ ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਸੀ ਜਾਂ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਖੇਤੀ ਪ੍ਰਥਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਮ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਬਿਆਨ ਰੈਟੀਗਨ ਦੇ ਕਸਟਮਰੀ ਲਾਅ ਦੇ ਡਾਇਜ਼ੈਸਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੈਰੇ 64 ਅਤੇ 66 ਸਿੱਧੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਡੀ ਕੋਲ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੀ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਡਾਇਜ਼ੈਸਟ ਦਾ ਪੈਰਾ 64 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ-

"64. ਪੈਰਾ 39 ਜਾਂ ਪੈਰਾ 62 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਰਤ ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਪਿਤਾ, ਦਾਦਾ, ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਪੋਤਰੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਫਤ ਅਤੇ

ਪੂਰਨ ਤੋਹਫਾ, ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪੈਰਾ 66 ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

"66. ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਆਦਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ- ਦੁਲਹ, ਜੇ. ਸੈਕਸ਼ਨ 64 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਰਥ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਔਰਤ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ, ਦਾਦਾ, ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਪੋਤੇ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਰਥ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜਦੋਂ *ਛੱਜਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ (1)* ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਆਨ ਸੀ. ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਤਰਕਹੀਣਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲੇਗੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਸਟਮ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਤਰਕ ਦਾ ਖਤਰਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਨਿਯਮ ਕੀ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਤਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਵੇ। ਦ

ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ, ਪਰ ਕੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਿਵਾਜ ਦਾ ਸਹੀ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਥਨ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਰਿਵਾਜ-ਏ-ਆਮ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 53 ਦੇ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ

ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਵਾਬ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੀ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੀ ਪਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇ- *ਛੱਜਾ ਸਿੰਘ* ਬਨਾਮ *ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ (1)* ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕੋਈ ਢੁਕਵੀਂ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੈਟੀਗਨਜ਼ ਡਾਇਜੈਸਟ ਦੇ ਪੈਰੇ 64 ਅਤੇ 66 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਡੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀਮਤ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਲੰਬਾਈ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਡੀ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਕਾਫ਼ੀ ਬੁੱਢੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਇੰਡੀ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਲਈ ਹੱਥੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ 50 ਮੀਲ ਦੂਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ? ਉਸ ਦੀ ਅਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਤਵਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਰੇ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ, ਇੰਡੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਆਮਦਨ ਦੀ ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਜੇ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਆਮਦਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ; ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਹੱਦ ਕੀ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਸਿੱਟਾ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿ ਆਮਦਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ-ਇੰਦੀ ਦੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਮੁੱਖ ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ। ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕਥਨ 'ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਜਬ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ. ਇੰਡੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਜਬ ਰਾਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੇਲ ਬਣਾ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਇੰਡੀ ਨੇ ਮੌਰਗੇਜ ਚਾਰਜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਟੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੋੜ ਸੀ। . ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਲਈ ਇੰਡੀ.

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿੱਟਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਰੂੰਗਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿਓ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਓ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

